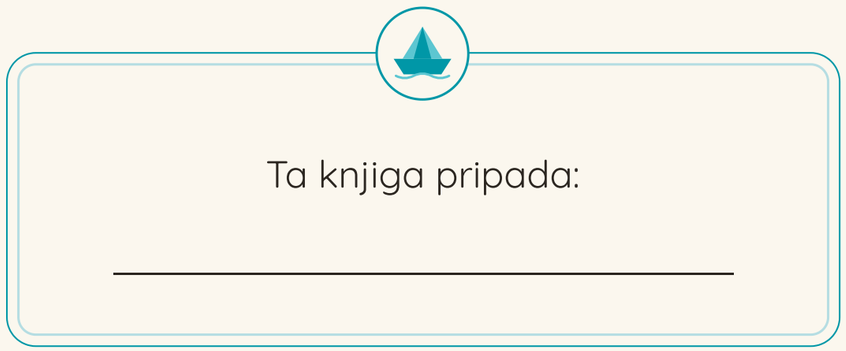
Lova poje Majken

Mama in oče

Ta knjiga pripada:

_____

Dobrodošli v tej vzorčni knjigi! Narejena je natanko tako, kot bo narejena vaša, iz fotografij in izbir, prikazanih ob njej, ter kaže, kako je lahko videti zgodba iz Sage za vas. Listajte, berite in si predstavljajte svojega otroka kot junaka v njegovi lastni pravljici.

Večer je pred Lucijo. Jutri bo Lova doma hodila prva v lucijinem sprevodu, z venčkom lučk na glavi. Zdaj stoji na preprogi v dnevni sobi, v beli obleki in z rdečim trakom. Pred njo Majken sedi na svoji rumeni blazini. Posluša jo samo mačka.

Lova zajame sapo. Pesem zna. Kljub temu njen glas pride ven le kot čisto, čisto droben šepet. „Pojem za Majken“, pomisli. Pri njenih nogah se iz venčka lučk lesketa dolg srebrn trak bleščic. Majkenini brki se zdrznejo.

Lova si nadene venček lučk na glavo. Pet majhnih električnih lučk se prižge z nežnim sijem. Ob robu se je zataknila srebrna nitka in Lova jo poskuša odtrgati.

Majken vidi, kako nitka drhti. Zablešči se. Ziblje se skoraj kot mišji rep. Lova znova poskusi prvo vrstico, še tiše kot prej. „Pojem za Majken“, pomisli. Tedaj švigne naprej progasta tačka. In že v naslednjem trenutku: švist!

Majken je ujela bleščice. Venček lučk ji sledi čez vso preprogo. Mačka drvi tako hitro, da pet majhnih lučk poskakuje in utripa.

„Moj venček lučk!“ zakliče Lova. Steče za njo. Majken zavije v spalnico in izgine pod posteljo. Lova obstane pri vratih. Morda je Majken zbežala, da ji ne bi bilo treba poslušati te čisto drobcene pesmice? Pod posteljo žarita dve zeleni očesi. In pet majhnih lučk utripa še globlje v temi.

Pod posteljo diši po prahu, lesenih kockah in izgubljeni nogavici. Lova se uleže na trebuh in stegne roko pod posteljo. „Majken, pridi no. To ni mačja kapa.“

Majken dregne srebrno nitko. Tačka. Tačka. Tačka. Nato se z venčkom lučk pomakne še globlje nazaj. Lova zasliši šelestenje, vidi izginjajoči rep in zamrmra: „Pojem za Majken.“ Rada bi zaklicala. A ne zakliče. Še ne.

Nenadoma Majken švigne izpod postelje in skoči na knjižno polico. Pristane sredi slikanic in pletene košare.

„Samo na knjižno polico ne!“ reče Lova. Prinese svoj mali pručko in stopi nanj. Venček lučk visi postrani čez Majkenina ušesa. Mačka spet lovi bleščice, tačka-tačka-tačka, kot da ima zelo pomembno nalogo. Lova jo skoraj doseže. Tedaj Majken skoči dol na drugi strani in odhiti proti omari.

V omari diši po volni, dežnem plašču in Lovini kapici s cofom. Majken sedi na vrhu šalov. Venček lučk ji je zdrsnil čez ramena, bleščice pa so popolna igrača.

„Zdaj sem jaz na vrsti za venček lučk“, reče Lova. Previdno jo lovi med obešalniki. Majken ji smukne med nogami. Ne da bi pomislila, Lova zapoje: „Majken, Majken, pridi ven!“ Glas poskakuje med zimskimi oblačili. Mačka obstane, a le za en mežik. Nato odskaklja v vežo.

Vhodna vrata so priprta. Zunaj so majhne stopnice bele od svežega snega. Majken odskaklja ven z bleščicami in venčkom lučk.

„Počakaj!“ reče Lova. Očka stoji čisto pri vratih, medtem ko si ona tlači noge v svoje majhne škornje. Potem stopi le na najvišjo stopnico. Tam sedi Majken z repom ovitim okoli tačk. Lova glasno zapoje v mrzli zrak: „Majken, počakaj me!“

Tedaj postane čisto tiho. Majken še vedno sedi sredi stopnic. Ušesa ima obrnjena naprej. Venček lučk leži v snegu poleg nje.

Lova stoji z odprtimi usti. Zapela je glasno. Res glasno. Poskusi še eno vrstico, tokrat počasi. Majken niti ne pomežikne. Posluša. Lova pobere venček lučk iz snega in ga tesno stisne k trebuhu. Nato začne peti vse do notranjosti hiše.

Spet v hiši Lova s kuhinjsko krpo obriše snežinke z venčka lučk. Previdno odstrani bleščice. Majken sedi ob stolu in gleda, ne da bi premaknila eno samo tačko.

Na mizi toplo diši po lucijinih žemljicah in začinjeno po medenjakih. Lova vzame žemljico in pogleda mačko. „Ko mi bo jutri začelo trepetati v trebuščku“, zašepeta, „bom pela za Majken. Najprej kar v glavi.“ Majken počasi pomežikne.

Na lucijino jutro so okna temno modra, čeprav bo jutro kmalu tu. Lova si belo obleko potegne čez glavo in zaveže rdeči trak. Nato si namesti venček lučk. Prižge se pet majhnih lučk.

Majken sedi na klopi v veži in spremlja vsak gib. Lova ne vadi z usti. Besede le premišljuje, mirno in počasi: Pojem za Majken. V kuhinji so lucijine žemljice že na mizi. Tam čaka lucijin sprevod.

Hiša je tiha, skoraj kot da tudi tla in vrata poslušajo. Lova hodi skozi vežo. Majhne lučke na venčku svetijo pred njo. Iz kuhinje prihaja vonj po topli kavi, žafranu in medenjakih.

Pri vratih bi Lovine noge najraje kar obstale. Spomni se dveh zelenih oči pod posteljo. Spomni se tačke na knjižni polici, šalov v omari in snega na stopnicah. Pojem za Majken, si potiho reče. Nato vstopi.

Lova odpre usta. Najprej pride en ton. Nato še drugi. Potem pridejo besede, jasne in tople, in napolnijo kuhinjo vse do okna.

Majken sedi na okenski polici. Zdaj nima bleščic v tačkah. Le ušesa, obrnjena naprej, in oči, uprte v Lovo. Zunaj sneg rahlo lesketa. V hiši diši po žafranovi žemljici, pet majhnih lučk pa sveti nad Lovinimi lasmi. Pesem se nadaljuje, vrstica za vrstico.

Ko zadnji ton še lebdi v zraku, je za kratek čas tiho. Lova pogleda proti oknu. Majken nagne glavo na stran, prav tako kot na zasneženih stopnicah.

Lova se nasmehne svojemu čisto najboljšemu občinstvu. „Še enkrat?“ Majken dvigne tačko in nežno dregne v šipo. Pet majhnih lučk venčka se lesketa poleg njiju v okenskem steklu.

Lova poje Majken

Lova bo doma hodila prva v lucijinem sprevodu, vendar je njena pesem le šepet. Ko Majken z venčkom lučk zbeži stran, Lova najde pesem, ki ji lahko sledi od spalnice do zasneženega okna.